

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya lelkesége – Padre Pio és a Szűzanya

Egy alkalommal, 1911-ben, elragadtatás közben Pio atya e szavakat mondotta az Úrnak: „Hogyan lehetséges, hogy a lektor atya tud a mi dolgainkról? (...) Igen, jelen van ő is? (...) Áh, szóval ez a te akaratod... Legyen meg hát a te szent akaratod.” És tovább imádkozott, tágra nyílt szemmel, anélkül, hogy pislogott volna. Az arca csodálatos fényben ragyogott. Egy elragadtatása alkalmával ki akartam tapogatni szívverését, valamint pulzusát. Azt tapasztaltam, hogy a kettő nem volt összhangban egymással: míg pulzusa viszonylag gyors és erős volt, addig szívverése szinte valószínűtlenül gyors és erős volt, mintha csak szét akarna robbanni a szíve. Szívverését kezemmel is tökéletesen éreztem. Az extázis alatt az atya ezt mondta: „Uram, mi történik a szívemmel? El akar hagyni engem? Vedd el, hiszen a tiéd! Jézusom, szeretlek, szeretlek!”

1912-ben, Pietrelcinában, egy elragadtatás alkalmával Pio atya e szavakat mondotta: „Uram, Montagutói Ágoston atya lelke üdvözült? (...) Igen, a purgatóriumban van? (...) Köszönöm, Jézusom. Vedd őt magadhoz minél hamarabb a Paradicsomba.” Montagutói Ágoston atya az év júniusában halt meg. Az 1914-es háború előtt, amikor Pietrelcinában jártam, szintén jelen lehettem Pio atya egyik szent elragadtatásánál. Az atya előre látta a világra váró szörnyű katasztrófát. Ezt mondta az Úrnak: „Istenem, mennyi vér! Ments meg, Uram minket ettől a borzalmas katasztrófától! Ah, mennyi bűn... Hát valóban szükséges ez? (...) Jöjjön hát a megpróbáltatás, de a lelkeket, a lelkeket legalább mentsd meg!” 1912-ben Nápolyból hazafelé menet elmentem Pietrelcinába. Éjjel érkeztem a faluba. Nyár volt. Hajnali három körül érkeztem a házhoz, ahol Pio atya aludt. Nyitva találtam az ajtót, így hát bementem. Az atya ágyban volt, de nem aludt. Megkérdeztem: „Éjjelente nyitott ajtónál alszol?” Ő így felelt: „Mitől félek? Az őrangyalok vigyáznak a házakra. Mindig nyitott ajtónál alszom, és nem félek.”

II. János Pál pápa mondotta: „Krisztus a Szűzanya által győzedelmeskedik majd, mert azt akarja, hogy a jelen és a jövő egyháza a Szűzanya segítségével vívjon világunkban győztes csatákat.” Pio atya személyében, lelkeségében, harcokkal és győzelmekkel átszőtt életében maga is e bizonyosságot testesítette meg. Pio atya levelezésében számos nyilvánvaló jelét fedezhetjük fel, hogyan munkálkodott a Szűzanya az atya életében. A Szűzanya szintén tevékenyen részt vett abban a már említett alkotómunkában, amelyben Krisztus a testi és lelki megpróbáltatások, és a melléjük adott különleges kegyelmek segítségével a maga képére és hasonlatosságára formálta, alakította a fiatal atya lelkét. Pio atya, a megfeszített Krisztus tökéletes emberi képmása, „a szeretet szeráfja” tehát Krisztushoz hasonlóan a Szűzanya fia volt. Valóban Istennek ajánlott fiú volt, aki a kálvária kínjait is elszenvedte, mindezt a Szűzanyával, őbenne és érette élhette át.

Az Angyalok Királynője már gyermekkorától kezdve örködött az atya felett,

és más égi személyeket is bevonva, titokzatos módon folyamatosan munkálkodott lelkében. Később, az atya 25 éves korában így ír mindennapjai leghűbb társáról, őrangyaláról, akit a Szent Szűz állított mellé: „Gyermekkorom kis társa ébreszt engem minden reggel, és együtt mondjuk el szívünk Istenének hajnali dicséretét.” 17 éves korában pedig Pio atya, mint az égi haza igazi polgára, e szavakat írhatta le: „Jézus, égi Édesanyám, Őrangyalkám, Szent József és Szent Ferenc atya állandóan mellettem vannak.”

Azt, hogy milyen magasságokba emelheti ez az égi Édesanya az ő szent Fia testvéreinek szívét, megérthetjük azokból a szavakból, amelyekkel Pio atya, a Szűzanya e kedves fia a szívek misztikus egyesülésének titkáról beszél: „Jézus szíve és az én szívem (...) egyesült egymással. Nem két, külön-külön dobogó szív volt immár, hanem csupán egy.” A hétköznapi ember számára valóban nehezen érthető égi kegy ez, ám Pio atya valóban megélhette, hogy szíve elmerülhetett Jézus szívében, „mint ahogyan a vízcsepp alámerül a tengerben”. Jézus volt az ő szívének Királya, és ez az állapot számára maga volt a Paradicsom: „Olyan hatalmas és mélységes örömet éreztem, amelynél többet ember már nem képes befogadni.” Pio atya szíve nem csupán a misztikus egyesülés által vált előttünk is misztériummá, hanem annak teljes, rejtelmes mélysége szinte megfoghatatlan számunkra. Amit biztosan tudhatunk, az az, hogy ez a szív állandóan Krisztus és a Szűzanya misztikus szeretetében égett. Az atya Szűzanya-tisztelete mindenekfelett gyengéd, élő és mindent betöltő érzés volt. Különlegesen buzgó, és végtelenül szerető híve volt a Pietrelcinát a járványtól megszabadító Szűzanyának, a Pompeji Szűzanyának és a San Giovanni Rotondói Irgalmas Szűzanyának. Nagy áhítatot érzett a rószafűzér imádsága és titkai iránt.

Szűz Mária iránt érzett szeretetére nem csupán, mint Pio atya lelkeségének egyik aspektusára kell tekintenünk, hiszen Szűz Mária volt Jézussal együtt Pio atya lelkeségének és szentségének lényegi forrása. Elsősorban Jézus és Mária vezették Pio atyát lelki fejlődésének útján, tanították és indították őt a szenvedés szeretetére, önmaga egyre tökéletesebb feláldozására, egyszóval magára az igazi szeretetre. Pio atya egész élete során nagylelkű áldozatként ajánlotta fel önmagát az egyházért, a bűnösökért és a tisztító tűzben szenvedő lelkekért. E benne lakozó végtelen szeretetnek forrása tehát nem volt más, mint maga Jézus és a Szűzanya. Pio atya nem csupán Jézus szívével élt misztikus egységben, hanem ahogyan ő mondja, „a Szűzanya is a lelkemben élt”. A szerzetes lelkében Szűz Mária az ő négy titokzatos minőségében nyilvánult meg: mint Szeplőtelen Szűz, mint Édesanya, mint a Fájdalmak Anyja és, mint a Mennyekbe Felvett Királyné. A Szeplőtelen Szűzanya két legfontosabb aspektusa nem más, mint hogy ő valóban makulátlanul tiszta, valamint hogy kegyelemmel teljes. Szeplőtelen, tehát a bűn minden megnyilvánulásától és formájától teljességgel mentes. A Szeplőtelen Szűz abszolút győzelmet arat a sátán, a pokol, a bűn és annak minden következménye felett. A Szeplőtelen Szűzanya kegyelemmel teljes, vagyis maga jelenti a legtökéletesebb szentséget, aki Isten előtt a leginkább kedves, akit az ő lelke teljes egészében betölt...

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: és mégis folytatta szolgálatát...

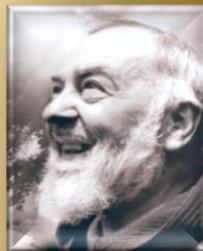
Pio atya a gyanúsítgatások és rendelkezések, illetve a vádaskodások és megszorítások ellenére a szenvedések második évtizedében sem lazított szolgálatán, a lelkek iránti odaadásán. Napjai a mindenkori monoton és fáradtságos ritmusban teltek. A sokféle tiltás nem volt hatással a hívek odaözlésére, akik Pio atyában gyóntatóra, atyára, nevelőre leltek, olyasvalakire, aki tudta, hogyan kell egyenesbe hozni a kisiklott életeket, és hogyan kell visszairányítani őket Isten útjára. Nem lehetett észrevenni a többlétszenvedést, amellyel folyamatosan sújtva volt. Kézzelfoghatóan tapasztalható volt ez esetben is, hogy az egyszerű emberek jóérzése az evangélium tanítása nyomán képes volt nagyobb jelentőséget tulajdonítani a láthatóan jó gyümölcsöknek, mint bizonyos rendelkezéseknek. A magam részéről továbbra is jártam San Giovanniba, és másokat is erre bátorítottam. Egyik napon a bátyámmal, Leopoldo ügyvéddel voltam ott, aki egyébként osztotta a meggyőződésemet. Késő délután, amikor már bezárt a templom, az előtte elhaladó sikátorban sétálgattunk, és találkoztunk Manfredonia érsekével, mons. Cesaranóval. A szokásos üdvözlések után az érsek megkérdezte: „Ön, ügyvéd úr, mit gondol ezekről az emberekről, akik ide jönnek?” A bátyám ezt válaszolta: „Nem értelek titikeket papokat. Az emberek nem imádkoznak, nem járnak templomba, nem járulnak szentségekhez. Itt van egy ember, aki tömegeket vonz, beviszi őket a templomba, ők pedig szentségekhez járulnak. Nos, úgy tűnik, mintha ez dühítene titeket. Ahelyett, hogy bátorítanátok őt, mindent megtesztek, hogy eltávolítsátok. Tényleg nem értelek titeket, papokat.” Nem tudtunk a folyamatban levő „viharról”, amit ennek az igen kiváló prelátusnak, Pio atya meggyőződéses támogatójának kellett elviselnie.

Isten rendkívüli adományait, mint a Mária-jelenések vagy Isten egyik emberének jelenléte, aki mérhetetlen sok jót tesz, „hálaadással és vigasztalódással” (LG 12) kellene fogadni. Az egyházi autoritások az ilyen események láttán jobbra olyan hitetlenkedést és harcot alkalmaznak, aminek semmi köze az óvatossághoz. Soha nem értettem meg az azok elleni tiltásokat, akik utazást szerveztek Pio atyához, ahol az emberek imádkoztak, gyóntak, hallgatták hosszú szentmiséit, és csak jó dolgokban részesültek. XII. Piusz egyik reggel észrevette, hogy a Vikárius bíboros szomorú; megkérdezte az okát: „Ellenszenves megbízást kell elvégezniem. Tre Fontanéba kell mennem, hogy elvitessem az ott található holmikat, amelyek odavonzzák az embereket.” A pápa: „Mit csinálnak ott az emberek?” A bíboros: „Imádkoznak.” A pápa: „Akkor hagyj őket imádkozni!” Így mentett meg az imádság egy mindmáig igen látogatott kegyhelyet.

Emlékszem egy német pap történetére is. Kisbusszal zarándoklatot szervezett a bresciai Montichiari-ba. A püspöke küldött neki egy rövid levelet, amelyben megtiltotta a zarándoklatot. A pap elment a püspökhöz és azt mondta neki: „Számptalan papunk szervez nyaranként utazást Olaszországba, hogy ott töltsék a nyári szabadságukat, a hegyekben vagy a vízparton; Ön áldását adja ezekre és apostolkodásnak tekinti. Én szervezek egy utazást, hogy imádkozni menjünk, és Ön megtiltja nekem?” A püspök gondolkodott egy keveset és döntött: „Menjete csak, és imádkozzatok értem is...”

(folytatás következik)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

7/6.

„A szent engedelmesség volt az utolsó hang...”

Szeretett Atyám!

Jézus legyen mindenkor önnel, és viszonozza mindazt, amit lelkemért tesz! Megkaptam a levelét; elismeréssel és hálával telt szívvel köszönöm...

Mi történt? Élénk kísértéseivel állandóan mellettem van a sátán, s én egyfolytában figyelem, de mindig tehetetlenül, mert tudom, hogy olyan erős akarattal sem tudnék megszabadulni tőle, amilyenre vágynék. A támadás közelít, közelít, egyre közelít, és lényem középpontját találja el. Immár a szent engedelmesség is kockán forog, pedig ez volt az utolsó hang, amely megszilárdította lankadó erőmet. Istenem! Mi lesz ezzel a teremtményeddel?

A bizonyosságokat elfojtja a gyötrelmek és a kétélyek tombolása, mert az, aki mindenható, tudja, hogyan oszlassa el a világosságot és a vigasztalás érzéseit pontosan azért, hogy a lélek megmaradjon a gyötrelmekben, s a cseppnyi méz után a keserűség kelyhére tapassza ajkait, és fenéig őrítse azt.

Teljesedjenek teremtményedben a te örök, igazságos rendeléseid, ó, szeretet Istene, de adj erőt, hogy remélni tudjak a remény ellenében!

Atyám, most befejezem. Nincs erőm folytatni.

Ajánljon engem Jézusnak; én is állandóan neki ajánlom önt. Kérem, legyen nyugodt, hiszen Jézus kedvét leli önben, s a megpróbáltatás hamarosan véget ér!

Kérem, adja át üdvözlétemet a doktornak. Örülök, és hálát adok Istennek, amiért ilyen jó társat adott önnek. Valóban jó fiú, de néha még ezek a jó fiúk is tesznek rosszat az atyai jóság ellen. Ő is eljárt az ajtóhoz, amikor túlzásba esett egy súlyos próbatétel pillanatában.

Áldjon meg mindenkor! Nagy szeretettel:

Fra Pio kapucinus

San Giovanni Rotondo, 1918, szeptember 6.